

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 213/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Ľubomírom Kubošom, advokátom, Bernolákova 18, Trstená, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb/48/2015-309 z 19. novembra 2019, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/41/2020 z 25. novembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/33/2023 z 30. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov. Všetky napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur.

2. Sťažovateľ od žalovanej poisťovne požadoval zaplatenie 60 386,21 eur s príslušenstvom z dôvodu plnenia poisťovej udalosti. Predmetom poistenia bol stavebný stroj pre zemné práce, ktorý bol z areálu sťažovateľa odcudzený. Sťažovateľ ako kupujúci uzavrel so spoločnosťou KUHN – SLOVAKIA s.r.o. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol neskôr odcudzený stavebný stroj.

Financovanie stroja bolo zmluvne dohodnuté formou lízingu medzi jeho poskytovateľom, spoločnosťou Tatra-Leasing, s.r.o. a sťažovateľom ako príjemcom lízingu.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa. Konštatoval, že nebolo sporné, že k poistnej udalosti došlo, ani to, že žalovaný oznámil sťažovateľovi ako konečnému užívateľovi ukončenie poistného šetrenia a skutočnosť, že poistné plnenie 3 153,42 eur poukázal na účet lízingovej spoločnosti. Prvoinštančný súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že podľa kúpnej zmluvy malo k prechodu vlastníckeho práva k stroju na sťažovateľa dôjsť až zaplatením celej kúpnej ceny, k čomu v skutočnosti nedošlo. Ďalej uviedol, že podľa poistnej zmluvy bola ako poistená uvedená lízingová spoločnosť, ktorá je takto na poistnej zmluve aj podpísaná. Sťažovateľ je na poistnej zmluve podpísaný ako prijímateľ lízingu, pričom podpisom zároveň potvrdil oboznámenie sa so všeobecnými poistnými podmienkami vrátane ich príloh. Poukázal aj na ustanovenia lízingovej zmluvy, podľa ktorých ak sa strany nedohodnú inak, je poskytovateľ lízingu povinný poistiť predmet lízingu u niektorej zo svojich zmluvných poisťovní podľa výberu prijímateľa lízingu a na jeho náklady. Keďže okresný súd dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími okolnosťami (námietka premlčania uplatneného nároku, sporné skutkové tvrdenia týkajúce sa dostatočného zabezpečenia stavebného stroja). Vo vzťahu k predloženým listinám „*Informácia o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy*“ a „*Zmluvné dojednania pre poistenie strojov a inventáru spoločnosti Tatra-Leasing, s.r.o. – INKASO*“ okresný súd uviedol, že z nich nemohol vychádzať, pretože neboli datované, neobsahovali podpis poskytovateľa lízingu ani sťažovateľa ako jeho príjemcu. Rovnako okresný súd neprihliadal na všeobecné poistné podmienky č. 200 a prílohy č. 2 a 3, na ktoré odkazoval žalovaný v oznámení o skončení šetrenia poistnej udalosti, pretože tieto neboli súčasťou poistnej zmluvy.

4. Krajský súd vecný výrok rozsudku okresného súdu potvrdil a v časti trov konania vrátil vec späť, pretože okresný súd sa nevysporiadal s návrhom sťažovateľa na postup podľa § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Odvolací súd na doplnenie správnosti uviedol, že prvoinštančný súd správne vyhodnotil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, ktorá zaťažovala sťažovateľa. Podľa krajského súdu je poistná zmluva tou právnu skutočnosťou, na základe ktorej vzniká, trvá a zaniká zmluvné poistenie. Poukázal na § 788 a § 797 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Odvolací súd zdôraznil, že v danom prípade nebolo pochyb o tom, že vlastníkom stroja bola lízingová spoločnosť a sťažovateľ bol konečným užívateľom lízingu. Zmluvné ustanovenie čl. III bodu 8.1.1 lízingovej zmluvy (ak sa zmluvné strany nedohodnú inak, predmet lízingu poistí poskytovateľ lízingu na náklady konečného užívateľa...) bolo naplnené a zároveň preukázané poistnou zmluvou. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal, že sám uzavrel poistnú zmluvu k predmetu poistenia, na ktorom došlo k škodovej udalosti, a nepreukázal relevantnými dôkazmi ani to, že poistné plnenie malo byť vyplatené jemu, a nie poistenému. Skutočnosť, že poistné bolo súčasťou nákladov finančnej služby v jednotlivých splátkach lízingu, na uvedené nemá vplyv.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal záver krajského súdu o správnom postupe okresného súdu, ktorý pri konštatovaní nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nepovažoval za hospodárne a efektívne vykonať ďalšie dokazovanie. Tiež namietal tvrdenia žalovaného o nedostatočnom zabezpečení

predmetu poistenia, pretože v konaní nebolo preukázané, že s dojednaniami o podmienkach zabezpečenia bol sťažovateľ oboznámený a všeobecné poistné podmienky č. 200 s prílohami č. 2 a 3 neboli súčasťou poistnej zmluvy. Sťažovateľ namietal aj nesprávne posúdenie jeho vecnej legitímácie, ktorú vyvodzoval z dojednaní obsiahnutých v zmluvných dojednaniach pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, ktorých uzavretie, platnosť či účinnosť žalovaný počas konania nepopieral. Skutočnosť, že je prijímateľ lízingu, vyplýva z prílohy k poistnej zmluve č. 54-1115589-0 z 28. apríla 2011. V tejto súvislosti argumentoval tým, že pojmy ako prijímateľ lízingu, poistený, kupujúci, nájomca sú v poistnej zmluve a zmluvných dojednaniach kumulované a neurčito zamieňané. Poistovňa mala poistné plniť v prospech sťažovateľa aj s ohľadom na dobré mravy, keďže to bol práve sťažovateľ, ktorý v mesačných splátkach hradil poistné. Okrem toho sťažovateľ namietal nesprávne posúdenie práva na výplatu poistného. V tejto súvislosti poukázal na dokument – informácia o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy, podľa ktorej lízingová spoločnosť ako samostatný finančný agent vykonáva finančné sprostredkovanie pre žalovaného. Vo vzťahu k lízingovej zmluve poukázal na čl. III bod 8, podľa ktorého ak sa zmluvné strany nedohodnú inak, prijímateľ lízingu je povinný poistiť predmet lízingu. Z ďalšieho bodu tohto zmluvného dojednaní vyplýva, že náklady spojené s poistením znáša prijímateľ lízingu. Z uvedených dojednaní podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že poisteným je prijímateľ lízingu, teda je vecne aktívne legitimovaný a má právo na výplatu poistného.

6. Najvyšší súd v poradí prvým rozhodnutím dovolanie odmietol ako oneskorene podané. Ústavný súd však toto rozhodnutie nálezom č. k. I. ÚS 51/2023-30 z 20. apríla 2023 zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia plynutia lehoty v období pandémie COVID-19 a vec vrátil na ďalšie konanie.

7. Aktuálne posudzovaným napadnutým uznesením dovolací súd sťažovateľovo dovolanie odmietol. K namietanej vade zmätočnosti najvyšší súd najprv poukázal na to, že v rámci dovolacieho konania nemôže formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. K námietke o nedostatočnom vykonaní dokazovania dovolací súd podrobne popísal postup okresného súdu, ktorý sa neúspešne pokúsil o zabezpečenie likvidačného spisu aj úplnej zmluvnej dokumentácie lízingovej spoločnosti, až napokon poukázal na dôkazy, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri prijatí záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa. Po preskúmaní procesného postupu okresného súdu o vedení dokazovania dovolací súd konštatoval, že v ňom nevzhladol žiadne procesné pochybenie, a na doplnenie uviedol, že konajúce súdy svoje rozhodnutia zdôvodnili, spĺňajúc kvalitatívne požiadavky kladené na odôvodnenia rozhodnutí. Odvolací súd po preskúmaní prvoinštančného rozhodnutia svoje potvrdzujúce rozhodnutie založil na rovnakých právne významných skutkových okolnostiach. Rovnako ako krajský súd aj dovolací súd sa stotožnil s vysvetlením dôvodov, pre ktoré nebolo možné prihliadať na predložené dokumenty – informácia o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy a zmluvné dojednania pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO.

8. Vo vzťahu k namietanému nesprávne právnemu posúdeniu najvyšší súd uviedol, že nedostatkom sťažovateľovho dovolania je, že právnu otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená, nijako nekonkretizoval. Podľa najvyššieho súdu je nepochybné, že sťažovateľ obsahom dovolania sledoval výklad lízingovej zmluvy, dodatku lízingovej zmluvy, informácie o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy a zmluvných dojednaní pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, a vyjadroval nesúhlas so skutkovými závermi súdov

nižších inšancií. V danom kontexte teda nejde o právne posúdenie veci, ale o zistenie obsahu zmlúv ako súčasť skutkového stavu. Najvyšší súd z obsahu dovolania nevyabstrahoval žiadnu relevantnú právnu otázku, ktorá by predstavovala odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nebola v jeho praxi riešená či bola riešená odvolacím súdom rozdielne, preto túto časť dovolania hodnotil ako neprípustnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti aktívnu vecnú legitimáciu cyklicky vyvodzuje z ustanovení zmluvných dojednaní pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, a informácie o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy a opakovane zdôrazňuje, že žalovaný v priebehu konania nespochybnil ich platnosť a účinnosť. Skutočnosť, že má právo na výplatu poistného planenia, vyvodzuje aj zo zásad dobrých mravov vzhľadom na to, že platil poistné, a pojmy ako prijímateľ lízingu, poistený, kupujúci, nájomca sú v poistnej zmluve a zmluvných dojednaniach kumulované a neurčito zamieňané.

10. V ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ opakovane venuje aj otázke, či stavebný stroj bol dostatočne zabezpečený a či bol s podmienkami jeho zabezpečenia riadne oboznámený. Tiež vyjadruje svoj nesúhlas s nevykonaním navrhovaných dôkazov, z čoho vyvodzuje porušenie práva na spravodlivý proces.

11. Okrem toho sťažovateľ namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, pretože žiadne z nich nereaguje na sťažovateľom poukazovanú judikatúru, konkrétne na rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 8Cb/25/2014 zo 17. decembra 2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/143/2011, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/56/2013, najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/248/2009 a sp. zn. 1 Cdo/152/2009 a Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1241/12.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku okresného súdu sťažovateľ mal riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý využil a o ktorom rozhodol krajský súd. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol a podal dovolanie, v ktorom namietal totožný okruh nedostatkov, ktoré tvoria obsah ústavnej sťažnosti. Preto v rozsahu proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti rozsudku okresného súdu a krajského súdu odmietnutá.

13. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných

prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 65/2010).

14. Vo vzťahu k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje ústavný súd za vhodné najprv poukázať na to, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ale ani v priebehu súdneho konania nedoložil žiadny právne relevantný dôkaz o tom, že vo vzťahu k uzavretému poisteniu je v postavení poisteného. Po celý čas produkuje iba tvrdenia o vlastnom presvedčení, že má právo na poistné plnenie, pretože platil poistné v rámci lízingových splátok, a súčasne toto právo vyvodzuje z ustanovení zmluvných dojednaní pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, a informácie o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy, na ktoré však súdy v konaní neprihliadali.

15. Z predložených napadnutých rozhodnutí vyplýva, že všeobecné súdy svoje rozhodnutia založili na takých okolnostiach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, z ktorých jednoznačne vyplýva, že to bola práve lízingová spoločnosť, ktorá uzavrela poistnú zmluvu a ktorá tvorila právny základ pre výplatu poistného plnenia. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdil, tým menej preukazoval, že by uzavrel akúkoľvek inú poistnú zmluvu sám, hoci tak v zmysle lízingovej zmluvy a po dohode s lízingovou spoločnosťou urobiť mohol.

16. Pokiaľ sťažovateľ v rámci dovolania namietal nedostatočné vykonanie dokazovania, je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol touto námietkou zaoberať a proces dokazovania riadne preskúmal, hoci s jeho výsledkom sťažovateľ nie je spokojný. Najvyšší súd konštatoval, že odôvodnenie, prečo nie je možné prihliadať na predložené zmluvné dojednania pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, a informáciu o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy, je dostatočné a správne. Rovnako za dostatočne odôvodnené považoval dovolací súd aj odôvodnenie okresného súdu, resp. krajského súdu vo vzťahu k nevykonaniu niektorých dôkazov (body 38 a 39 napadnutého uznesenia).

17. Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu v rámci namietaných dovolacích dôvodov a upozornil, že krajský súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia okresného súdu. Námietky sťažovateľa v dovolaní a v ústavnej sťažnosti sa týkajú skutkových zistení a prehodnocovania vykonaných dôkazov. Podľa § 442 CSP je však dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V zásade platí, že z dovolacieho prieskumu je vylúčené skúmanie správnosti a úplnosti skutkových zistení ako výsledkov súdneho procesu spočívajúceho v hodnotení dôkazov. Najvyšší súd preto správne uviedol, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení okresného a krajského súdu.

18. Ak teda okresný i krajský súd považovali za preukázané, že poistnú zmluvu uzavrela so žalovanou lízingová spoločnosť, ktorej vzniklo právo na výplatu poistného plnenia, a to na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a dôkazov, ktoré sú nespochybniteľné, najvyšší súd

nemal žiaden dôvod vyhodnotiť rozsudok krajského súdu ako zmätočný len preto, že sťažovateľ s týmito závermi nesúhlasí.

19. Najvyšší súd dovolaním namietané nesprávne právne posúdenie odmietol z dôvodu, že sťažovateľ žiadnym spôsobom nekonkretizoval právnu otázku, na ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu. Ústavný súd preskúmal aj dovolanie sťažovateľa, ktoré je mimochodom obsahovo takmer identické s ústavnou sťažnosťou, a v zhode s dovolacím súdom konštatuje, že obsahuje jedine subjektívny pohľad sťažovateľa na prijaté závery rozhodnutí súdov nižších inštancií a odkazy na ustanovenia zmluvných dojednaní pre poistenie strojov a inventára Tatra Leasing, s.r.o. – INKASO, a informáciu o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy, ktoré však neboli podkladom pre rozhodnutie. Preto ústavný súd záver najvyššieho súdu o odmietnutí tejto časti dovolania nepovažuje za taký, ktorý by bol spôsobilý porušiť základné práva sťažovateľa.

20. Sťažovateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pretože neobsahovalo žiadnu reakciu na tú časť argumentácie, v ktorej sťažovateľ odkazoval na iné rozhodnutia všeobecných súdov (bod 11, pozn.), ktoré súhrne označil za ustálenú judikatúru. I keď je pravdou, že dovolací súd (ani okresný či krajský súd) na tieto rozhodnutia nereagoval, je potrebné uviesť, že išlo o rozhodnutia, ktoré sa netýkali posúdenia aktívnej vecnej legitímácie a jednotlivé skutkové okolnosti boli diametrálne odlišné. V sťažovateľom uvádzaných rozhodnutiach boli riešené prevažne otázky týkajúce sa krátenia poistného, výluk z poistenia či podmienok zabezpečenia predmetu poistenia. Napadnuté rozhodnutia sa týmito otázkami vôbec nezaoberali. Navyše, dovolací súd odmietol časť dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie z dôvodu, že sťažovateľ nekonkretizoval relevantnú právnu otázku, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

21. Je tiež potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

22. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

23. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nadväzuje na potvrdzujúci rozsudok krajského súdu, ktorý sa podrobne vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa. Uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Preto nemožno dospieť k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda ústavnú

sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu